

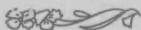
Take ljubezni pa ni imel samo do ubogih, marveč sploh do vsakega.

Njegov strežnik mu kupi nekega dne par rokavic za precej nižjo ceno, kakor je kupec začetkoma zahteval; kupec mu jih sicer dá, toda (kakor imajo prodajalci že večkrat navado) trdi, da ima izgubo pri njih. „Koliko pa morate še dobiti,“ vpraša deček, „da ne boste imeli izgube?“ — „Toliko in toliko,“ je odgovor. — „Torej náte še to,“ pristavi France ter potegne iz mošnjička toliko denarja, kolikor je še zahteval kupec.

Drugikrat je šel čez most, pred katerim je čakal delavec, ki je bil popravil tam most in je od čez gredočih zahteval nekaj malega za plačilo one poprave. France zapazi, da njegov hlapec ni nič plačal, bržkone zato, ker so bili plemenitniki prosti. „Oh, kaj neki,“ vzklikne deček, „ti ubogi ljudje delajo v potu svojega obraza, da nam postrežejo, in mi bi jim nič ne plačali? To bi ne bilo prav.“ Pri teh besedah vzame iz žepa potrebni denar in ga dá delavcu s tako prijaznostjo, ki še bolj povikša ceno dobrega dejanja.

Kakor je pričel, tako je tudi nadaljeval vse svoje življenje do zadnjega zdihljeja. Krotkost in dobrotnost ga je spremljala po vseh njegovih stopinjah.

Nekoč se mu je obtožila sv. Ivana Šantalska, da je precèj ostro govorila z nekom, in sicer zato, da se zadosti pravičnosti. Svetnik ji odgovori; „Bili ste bolj pravični nego dobri; treba pa, da smo bolj dobri nego pravični.“

Možicelj.

Bližal se je god našega Stanka. Teden dni preje se je pripravljaj nanj. Ves pokoren je postal in miren in priljuden. Palca ni več vtikal v usta, umil se je vsak dan po trikrat in tudi na cesto v blato ni več silil. Jedel je vse od kraja, in če so mu mati ukazali, naj ziblje malo Tončko, je takoj ubogal in zibal je, da je

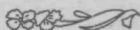
zibel kar odskakovala. In vse to samo zato, da bi se prikupil mami in dobil za god tako zaželjenega možiclja — takega, ki ga je treba samo postaviti na mizo, pa se ziblje dolgo časa kar samodsebe, kot bi bil živ. In smeje se in molí tak možicelj iz ust dolg, rdeč jezik kakor škrateljček. Pa mehek je — popolnoma drugačen kot oni konj, ki ga je lani prinesel Miklavž . . .

„Jej, jej, moj možicelj!“ je vzkliknil Stanko, ko je v jutro svojega godovnega dneva zagledal na mizi možiclja, ki se je venomer zibal.

V sami srajci je skočil k možiclju srečni Stanko, in do opoldne ga ni bilo mogoče spraviti od mize.

O ta presneti možicelj, — ki je Stanka tako zelo zmotil, da se je celo dopoldne menda prvič v življenju tako z veseljem — postil!

Gnjevoš.

Ob materinem grobu.

Mirno in tiho je bilo nad grobovi. S počasnim, skoro trudnim korakom so korakali ljudje po belih peščenih stezah in se pogovarjali s tihim zamolklim glasom ali pa molčali . . . Nekaj težkega, čudnega leže človeku na dušo, kadar hodi po kraljestvu neizprosne smrti in gleda gomile, kjer počivajo naši rajniki . . . In tudi tistikrat so začutili ljudje to skrivnostno tesnobo v svojih srcih, morda so jo začutili še bolj kot drugikrat, saj je bil dan posvečen spominu umrlih . . .

Hladen jesenski veter je zavel po vzduhu, da so se zgenile zelene, žalobne ciprese, da so zatrepotali in ugašali plamenčki belih svečic, ki so gorele na grobovih . . .

„Glejte, atek, lučke bodo ugasnile mamicí,“ je zaklical mali Stanko in stegnil svoji drobni ročici, da obvaruje svetle plamenčke pred vetrom.

„A, le pusti, Stanko! Ne bodo ugasnile,“ je dejal dedek in je pogledal svojega vnučka.